

**Καινότητες εκλογική
κάπως ύπνωτιστική.**

πώς δέν πᾶς, καίμενε Τζώρτζη, νά κτυπήσης ἀντιπάλου
καί τζορτζινάει νά τοὺς κάρης;

Πῶς ἀφίνεις νά σέ παίζου καί νά σου πατοῦν τὴν κάπα;
πῶς δέν πᾶς νά γίνης τάπα,
καί τὴν λίγδα νά γνωρίσης
τῆς πατρίδος φουστανέλας,
καί τὸ βράδου νά γυρίσης
μεθυσμένος παπαρδέλας;

Πῶς δέν πᾶς νά σ'ἐξυμνῇ
κάθε νησιτικὸ κοπέλι,
ν' ἀνεβαίνης σέ σκαμνί,
ν' ἀνεβαίνης σέ βαρέλι,
καί νά κόβης ἔλο κούρας
καί ψευτομανιφατούρας;

Λόγους κί' ἀπὸ τὰ σκαμνιά, λόγους κί' ἀπὸ τὰ βαρέλια,
κί' ἔλα νά τὰ καταγγίλῃ καί τοὺς φόρους γιὰ τὰμπέλια;

Ἔτσι θάσαι λαϊκός,
προσιλὸς, δημοτικὸς,
ἔτσι κόσμος θά κορώσης
κί' ἔτσι μόνο θά λυτρώσης
τὸ Ρωμαϊτικὸ καὶ σὺ,
Ρισελιέ, Μομορανοῦ,
ποῦ ζητᾷς Βορδῶ κρασί,
κί' ἔλα, τζόγια μας χρυσά,
σᾶσε κράτος ποῦ νοσεῖ,
νά σου ποῦμε: μὴ μεροί.

Τὸν θυμάσαι τὸν Λοκρὸ σου, τὸν Θανάση σου τὸν φίλο,
πούνκι τόσο φλογερός

καί 'στὸ κόμμα σταθερός;
ἄλλαξε καὶ πάλι φύλλο.
Τὸν θυμάσαι τὸν 'Οζόλο,
τὸν πιστό σου τὸν μαριόλο;
'Ἐκ Λοκρίδος ἀλαλάζει,
πῶς ντακκάπο χρωμ'ἀλλάζει,
κί' ἔλους τοὺς ἀρνήθη τέλος
κί' ἔγινε Κορδοναρέλος.

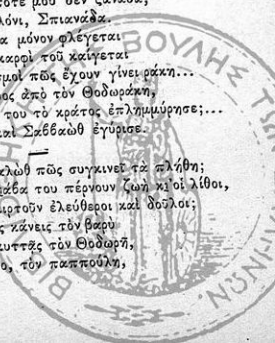
Ἄν πηγαίνης ἔτσι, Κόντη, γαῖρε πρωθυπουργίλικι,
κί' ἔλα ρήγανη νά βάλῃς 'στὸ 'ψηλό σου κοντιλίκι.
Πᾶνε τῆς ἐλθᾶς οἱ κλώνοι κί' ἐλαιώνας μένου χέρσοι...
ἀμμ' σέ ζέρομε καὶ σένα, μαπαντόρε, κί' ἀπὸ πέρσο...

**Κί' οἱ βροὺ ψάλλου με μιά νότα
τὸν θαντῆ τὸν κεχνητότα.**

Τέτοιο νωθρὸ πολιτικὸ ποτέ μου δέν ξανάδα,
φαί καὶ καλοπέρασι, σαλόσι, Σπιανάδα.

Γιὰ τούτα μόνον φλέγεται
κί' οὔτε καρρὶ τοῦ κίγεται
σὰν τοῦ φαναζοῦν οἱ θεσμοὶ πῶς ἔγουν γίνει ράκη...
κί' εἶνε λοιπὸν καλλίτερος ἀπὸ τὸν Θεοδωράκη,
ποῦ πάλιν με τὴν δόξαν του τὸ κράτος ἐπλημύρησε;...
Σκραβαλιώφ μᾶς ἔφυγε καὶ Σαββαῖωδ ἔγγρασε.

Δέν βλέπεις τὸν Σαραβαλιώφ πῶς συγκίει τὰ πλῆθη;
δέν βλέπεις πῶς 'στὸ διάβα του πέρνου ζῶη κί' οἱ λίθοι,
κί' ἀνατριχιάζου καὶ σκερτοῦν ἐλευθεροὶ καὶ δούλοι;
γιατὶ μᾶς κᾶνει τὸν βαρὺ
καὶ δέν κυττᾷς τὸν Θεοδωρῆ,
τὸν Κρόνο, τὸν παππούλη,

ποῦ νέον εὐαγγέλιον ἐκήρυξε χάρις
 με ζήτω καὶ με δάκρυα καὶ μ' ἐνθουσιασμούς,
 κι' ὁ Δήμερος τῶν Κλεωνῶν, ὁ γέρο-Ταγκαρῆς,
 ἔνε ταγαρί τούτους νὰ βάλῃ τους θεσούς;

Καὶ ποῖος δὲν θὰ συγκινηθῆ, καὶ ποῖος δὲν θὰ δακρύσῃ;
 νὰ τὸ τρεχάμενο νερὸ κι' ἡ κρυσταλλένια βροσί,
 ποῦ με τὸν Φαρμακόπουλο κ' ἀνότανε μὴ μέρκ
 καὶ τοῦταν ἔκει πέρα

τοῦ τότε Καποδίστρια τὸν φόνον τὸν μεγάλον,
 κι' ἤκουσε κρότους, τύμπανα καὶ σάλπιγγας καὶ σάλον,
 κι' ὁ Στρατηλάτης ὁ πολὺς τῶν εὐκλεῶν τροπῶν
 ἐτρόμαξε σὰν κούταξε τὰς λόγγας τῶν ἰπέτων.

Μακάρι νὰ τὸν τρώμαζαν καὶ τώρα ὅσα γεράματα,
 γὰρ νὰ μὴ βλέπαμε κι' ἐμεῖς συρορασμένα δράματα.
 Νάτο καὶ τὸ Γυμνάσιον, ποῦ ἴσπουδαξε παιδί,
 κι' ἀπ' τὴν κλίμα ποῦπαθε μ' ἐκίνηε τὴ σπουδὴ
 ἔστειλε τοὺς Ἀρκάδας σου με μὴ χωρὶς γυμνάσια
 ὅταν δῆθ ἠνωστῶν πολέμων τὸν τὰ κλέη τὰ θαυμάσια.

Τί χρόνος ἀνακηρῆσεν ἐπέρσε μακρὸς,
 ταράξας τὴν Ἑλλάδα...
 μὰ νὰ κι' ἐκείν' ἡ μ'υδαλιὰ, ποῦ ἴτυψε μικρὸς
 μες ἴστην Ἀμκλιὰδα.

Τώρα κἀθετα ὅταν ἴσχιω τῆς μεγάλης μ'υδαλιᾶς
 Σαββῶθ καὶ Βασιλῆας,
 καὶ προσμένει με καμάρι
 νέους ἀθλοῦς τῆς Βουλῆς,
 καὶ πιστεύει πῶς θὰ πάρῃ
 κι' ἄλλα βλάξ τῆς Αὐλῆς,
 καὶ Δὸν-Καῖσαρ τοῦ Βαζῆν
 μετ' ὀλίγον θὰ γενῆ,
 καὶ ὅτ' ὁ ρόλο του Ρεζῆν
 καὶ Ζᾶν-Ἀδιγκ θὰ φανῆ.

Πῶς ἀφίνας τῆς Κορδόνας τὸν ἀκούραστον πατέρα
 νὰ σοῦ πέρῃ τὸν ἄερα;
 Πῶς καὶ σὺ δὲν συγκινεῖς
 τὸν λαόν, τὰ κἀντιῶτα;
 μάθε πῶς δὲν ζῆ κνεῖς
 μόνον ἐπὶ ρεδιγῶτα.

Ἡράλλου με νέον μέλος συνεχῆσαν καὶ τέλος.

Ἐύνησε, Κόντη, Ἰγώρτζη Κορριάτη,
 πρὶν μετανωσίως γὰρ τὸ ραχᾶτι.
 Σκιάζε μες ἑλοῦς με τὸ κορμὶ σου,
 τὸν Κορδονάτο καὶ σὺ μὴμῆσου.

Αὐτὸς γυρῖζει νύκτα καὶ μέρα
 καὶ σὺ κοιμάσαι ὅτῃν κουνουπιέρα.
 Τοῦτος λιμάρει με τοὺς Μουρτζῆδες
 καὶ σὺ λιμάρει με τοὺς Δαντζῆδες.

Γι' αὐτὸν ἀνάθεον Τοῦρκοι Μπαμπάδες
 κόκκινα φῶσφορα, χρυσαῖς λαμπάδες,
 γὰρ τοῦτον πῆταις, βιολιὰ, χοροί,
 καὶ τοῦ φονάζουν οὐρα καὶ ζήτω,

καὶ σὺ γυρούεις με τὸ κερὶ
 γὰρ τὸ Μικτὸ σου δέκτο τρίτο.

Αὐτὸς ἀφίνας καὶ τὸ λουτρό του,
 λαοὶ ἔμπροσθ' του πηδῶν ἀθρόοι,
 πέρει παρῆ καὶ τὸν γκατῆρο του
 γὰρ νὰ τοῦ λήρ ὅσο νὰ τρώῃ.

Καὶ σὺ τὰ πόδια μόλις τὰ σέρνεις,
 κι' οὔτε κανένα γκατῆρο δὲν πέρνεις
 τὴν τεμπελιά σου νὰ γαλκωνίσῃ
 κι' ἀπὸ τὴν νάρκη νὰ σε ζυπνήσῃ.

Αὐτὸς τυλίγεται με τὰ κορδόνια,
 καὶ βγαίνει λόγους φωτιὰ καὶ λαύρα
 κι' ἀπὸ παρόρθω κι' ἀπὸ μπαλκόνια,
 ποῦ συγκινεῖται κι' Ἐβραῖον Χαβέρν,
 καὶ σὺ κανένα δὲν ἐβεβίξεις
 καὶ μήτε φίλους κι' ἐχθροὺς Θυμάσαι,
 μὰ ὅτ' ἄν μουγγὸ τοῦ κερσὶ καθίσεις
 καὶ βλέπωντάς του ἀποκοιμάσαι.

Ὁ Θεωδώρακης με τὴν παρῆ
 πέρει μαζί του καὶ τὸν κουρέα
 νὰ τὸ ζουρῖζῃ τῆς φεβριτίας
 καὶ ζουριζόμενος νὰ τρώῃ πῆταις.
 Ἄλλὰ γὰρ σένα τὸν κρινάτο,
 ποῦ δὲν σ' ἀρέσει τὸ ρεσινάτο,
 κνεῖς δὲν ζερεῖ ποῦ σιγυρῖξσαι,
 ποῖος σὲ κουρέει καὶ ποῦ ζουρῖξσαι.

Σκόρδα ὅτῃς τσάπικς τοῦ γέροῦ βάνου
 ἀγνωστοὶ ξένοι, φίλοι γνωστοί,
 βᾶσκανα μάτζα νὰ μὴ βασκάνουν
 τὴν προκοπὴ του τὴν θαυμαστή.
 Μὰ ὅτῃς δικαῖς σου, μὴτε μεγάλην,
 σκορδοσκελιὰ δὲν ἔχει βάλει
 μήτε τῆς στρούγγας πιστὸ κοπέλι...
 ποῖος θὰ βασκάνῃ τέτοιον τεμπέλι;

Καὶ καμπόδας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ὅταν δρόμον τοῦ Σταδίου κι' αὐτὸς εἰκοστρία,
 κατὰφωτος καὶ μέγας κι' ὕλος κωκεταρῖς
 οἶκος βασιλικὸς
 κι' ἐμποροραπτικὸς

τοῦ ράπτου Γεωργίου τοῦ Παπαγιάννου,
 ποῦ ἠγώρισε τὸ γούστο κάθε προτεουσῶκου.
 Αὐτὸς δὲν φέρει κόπτας ἐκ τῆς Ἑβραῖας ξένους,
 τὸ κόπτειν καὶ τὸ ράπτειν εἶναι δουλεῖα ἴδική του
 κι' ἔχει πελάτας τόσοσ κπενοθουσιασμένους
 καὶ με τὸ κόψιμό του καὶ με τὴν ραπτικὴ του.
 Καὶ τρέχουν ἐκλεκτοὶ σ' ἐκείνον ὅλας,
 καὶ κόψε με κι' ἐμὲ καὶ ράψε με κι' ἐμένα,
 καὶ κάνε με καθράκι καὶ δακτυλίδι μέση,
 καὶ τρῖς εὐτυχισμένους ἐκείνος ποῦ θὰ πῶσῃ
 ὅτ' ὁ Γεωργῆ τὴν ψαλλίδα, ὅτ' ὁ Γεωργῆ τὴν βελόνα,
 κι' αὐτὴν ὑπερφύσσε καὶ νῦν καὶ ὅταν αἰῶνα.

Ὁ θῆσος μες φθάνει τοῦ Σιούρμαν ὁ πολὺς,
 τέσσαρες παραστάσεις θὰ γίνουον ἐντελεῖς,
 ὁ ἀρχισῆ τὴν Τετάρτη... τρέχει κι' ὁ Φασουλῆς.